

171
— И сега вървял все покрай нашата граница.

Отдъхнаха.

Ала в сърцето на всякого остана да тлее, като жив въглен, някакво тайно, настръхнало съмнение.

27.

В тишината на монашеската килия се чуваше само равното скърцане на пачето перо. През дебелиите жълтозелени стъклени плочки на прозорците, струеше ярката пролетна светлина на това ранно утро от 1230 година. Навсякъде, по цялата килия бяха издигнати полици, препълнени с книги. Но книги имаше натрупани и по раклите, по земята, разтворени с разкопчани ремъчета, с отбелязани страници. Върху стената, над наклонената маса, която служеше за преписване, бе закрепен железен трисвещник, в който имаше три изгорели почти докрай вошеници. Личеше че в тая килия се работеше ден и нощ. Пред масата, върз ниско столбе бе седнал сух, дребен, ала строен монах, с бледо и изпито постническо лице. В дясно, масата имаше подставка за книгата, в която той от време навреме поглеждаше. В ляво стоеше етажерка, по която бяха наредени пръстени гърненца, пълни с разноцветни мастила.

Трима мъже стояха в кръг наоколо. Един четеше в някаква дебела книга, други превеждаше прочетеното, а третият жадно слушаше и от време на време надничаше през рамото на пресвитера, който записваше превода, за да разбере някои по неясни слова.

Абат Витлеем се обърна към този, който тъй внимателно слушаше и каза:

— Чудно ми е, деец Мануиле, как си можал да намериш тази тъй опасна и мъчна за издирване книга. Да те види някой с нея в ръка, било в Рим, или Марсилия, или Базел, горко ти...

— Купих я от един Дубровнишки търговец. Макар че бе на латински език, не се поколебах да дам за нея три перлери. Все вярвах, че ще